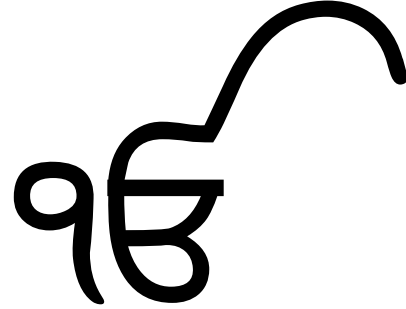


Sikhs
For Bantee Chaupai
Who do they supplicate before ?



OR



Goddess Durga ?

or

ੴ The ONE

And

Is Bantee Chaupai written by; . . . **Guru Gobind Singh Sahib?**
Please read, . . . and you decide.

Analysis;

Title of: . . . Kabio baach Bantee; Chaupai;

a) Present: . . . As per; SGPC and many Sikh Jathebhandies' Gutkaas.

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥ ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥

ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿਤ ਕੀ ਇਛਾ ॥ ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸ਼ਟ . . .

b) As per (So called) Sri Dasam Granth: . . . (SC-DG: Pg 1386)

ਧੰਨਯ ਧੰਨਯ ਲੋਗਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ॥ ਦੁਸ਼ਟਨ ਦਾਹ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ॥ ਅਖਲ ਭਵਨ ਕੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨਿ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥ ੩੭੬ ॥ ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿਤ ਕੀ ਇਛਾ ॥ ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੩੭੭॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸ਼ਟ . . .

Please note that;

- 1) As per the (So Called-DG) there is no 'ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥' before 'ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥'.
- 2) The numbers of the Pauries are intentionally changed (from 376, 377, 378 etc. to 1,2,3. . . etc.) to give an impression that the "Kabio Baach Benti, Chaupai" is an independent composition. Whereas the fact of the matter is that 'it is not'; and instead it is an **integral part of last Charittar# 404**, of Charittar Pakhyan.

Therefore Question# 1: . . . **Wherefrom** have the above words of ‘ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥’ **come from** into the Gutkaas and other literature of SGPC and some Sikh Jathebandees? Especially when, in the SC-Dasam Granth these words are not even, anywhere near the vicinity of this particular Chaupai, let alone being a part of it.

However yes, some **579 pages earlier** on page 809, some similar sounding words of . . . ‘ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥ ਅਬ ਪਖਯਾਨ ਚਰਿਤ੍ ਲਿਖਯਤੇ ॥ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥’ . . . are, definitely there. But, if someone taking a support from these (pretty much 100 miles away) words, decides to consider it to be appropriate to interject the words “ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥” before “ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥” (as done by the SGPC and many Sikh Jathebandies); then he/she will have to accept the entire Charitar Pakhyan as appropriate. Which is, **full of insults; directed at women, as well Guru Sahib**; delivered in a very sophisticated, deceptive and crafty ways, without naming anybody. According to which, as an example;

The picture of its authors **Kavi Ram** (ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਥਾ ਸਤ੍ਰਵੀ **ਰਾਮ ਕਬਿ** ਉਚਰੀ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਚਰਿਤ੍ ੧੮, ੮੩੫) and **Kavi Syam's** (ਇਹ ਬਿਧਿ ਛਲਿ ਪਿਰ ਮਾਤ ਕਹ ਗਈ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਸੰਗ । **ਕਬਿ ਸਯਾਮ** ਪੂਰਨ ਭਯੋ ਤਬ ਹੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ । ੧੦।੧॥ ਚਰਿਤ੍ ੪੦੦, ਪਨਾ ੧੩੫੫) . . . (a) object of veneration, (b) Guru Sahib's and women folk's insults, and (c) the names of its authors; is something as described below;

a) (ਇਸ਼ਟ) The object of Kavi's Ram and Syam's veneration: . . .
“ਸਵਯਾ॥ (ਹੇ ਦੁਰਗਾ/ਕਾਲੀ) ਮੁੰਡ ਕੀ ਮਾਲ ਦਿਸਾਨ ਕੇ ਅੰਬਰ ਬਾਮ ਕਰਯੋ ਗਲ ਮੈ ਅਸ ਭਾਰੀ ॥ ਲੋਚਨ ਲਾਲ ਕਰਾਲ ਦਿਪੈ ਕੋਊ ਬਿਰਾਜਤ ਹੈ ਅਨਿਯਾਰੋ ॥ ਛੂਟੇ ਹੈ ਬਾਲ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ਬਿਸਾਲ ਲਮੈ ਰਦ ਪੰਤਿ ਉਜਿਯਾਰੋ ॥ ਛਾਡਤ ਜਵਾਲ ਲਏ ਕਰ ਬਯਾਲ ਸੁ ਕਾਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤਿਹਾਰੋ ॥੧੭॥” (So Called-DG Pg: 810)

b) Intent to Insult Guru Sahib and women: . . . As per Pakhyan Charitars (16-Pg 829, 18-Pg 835, 21-Pg 838, 22-Pg 883, and 23-Pg 883) is the story of a **Rai**, an inhabitant of **Anandpur, located on the bank of river Satluj**.

Firstly, as **per Charittar 16-Pg 829**, he is the **Rai** (Note: **Please don't fail to notice**, that **all the pointers** of the **crafty writer** are towards **Guru Gobind Rai**, without any mention of the word **Gobind**), who, as per the story of this **Charittar 16**, develops a secret plan with a prostitute named **Chhajia**; and then, on her invitation, goes to her place after midnight, on the pretense to learn some Mantar (a magical trick) from her. Then acting on Chhajia's directions, he orders all his accompanying servants to leave him alone at her place. Following which, he orders, some alcohol etc. to enjoy Chhajia's company. Then, as a result of such an enjoyment when it comes to the moment of having sex, he makes some flimsy excuses to avoid it. Due to which, Chhajia becomes frustrated and angry and starts shouting “ਚੋਰ ਚੋਰ i.e. thief, thief”. In response; a crowd of people, end up gathering at the scene to help Chhajia.

Wherefrom; **Rai**, manages to trick the crowd, to escape somehow, and runs away from the place evading the expected beating. Then, hiding hither and thither reaches his home. Where, he temporarily repents upon his mistake, and takes an oath to not to repeat it again. Furthermore, he does not reveal any secret of this episode to anybody.

Then as per **Charittar 22-Pg 883**, the same **Rai** (the leader of the **Sikhs**, an inhabitant of **Anandpur**, located on the bank of **Satluj**, in the subdivision of **Kahloor**) goes to another woman named **Noop Kuar's house** (just like going to prostitute Chhajia's place) at her invitation, after midnight, in a different disguise of a begger reciting "**Bhagauti, Bhagauti**". And on reaching there, **Rai enters** into the house **very forcefully**, goes directly into the **bedroom**, wherein, removing his beggar's disguise, he dresses up in his royal clothes. And the **drinking** cycle starts. Then just like Chhajia episode, when, it comes to the sex part of the game, then once again he starts making some flimsy excuses, and expressing his helplessness, starts delivering a sort of lecture, stating (***) ਸੁਧਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪੂਤ ਇਹੈ ਪੁਨ ਤੋਹਿ ਪੁਨ ਜਬ ਲਗ ਘਾਟ ਥਾਰੇ ॥ ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਤੁਮ ਨਿੱਤ ਬਢੈਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੁਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਜੈਯਹੁ ॥੫੧॥ . . .***). Hearing which, Noop Kuar gets bored, and belittling Rai, tells him that "if you are not capable of having sex with me, then **pass under my leg** (a very humiliating posturing in the Punjabi culture that demeans one's manhood.)" In reply to which Rai says that, "only that man passes under some women's leg, who, does not know, as to how to **bang a women all night**."

Thus hearing this meaningless response, just like the Chhajia episode, Noop Kuar also gets angry, and starts shouting "**ਚੋਰ, ਚੋਰ i.e. thief, thief**". Hearing which, a crowd of people gathers at the scene (wherein as per this Charittar, there are **many Sikhs in the crowd, as well**.) Who, in the darkness of night, happen to get hold of Noop Kuar's brother by mistake, and pulling his beard and removing his turban give him a **sizeable shoe-beating**. Which, in reality was the beating that was going to happen to Rai. Thus, taking the advantage of the confusion of the situation Rai manages to escape, leaving his **shoes and a silky shawl** (ਪਲੀ ਤੇ ਪਮਰੀ) behind, and becomes successful in running away from the scene; and reaches his abode safely. But like the ending of the Chhajia episode, he does not tell anybody anything about this either.

*** (Special note: . . . Please don't fail to notice, that there are **quite a few amongst Sikhs**, who do fall, as well as are falling as dumb preys to some direct hits from Ram and Syam's arrows of deceptions, and turn into **a band of morons**. Who, in turn, having lost all of their common sense, or any power to research or think of their own; unknowingly end up becoming **Ram and Syam's mouthpieces**.

For example, having completely fallen for the **bait** of the beauty of Ram and Syam's interjected lines (***) ਸੁਖਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪੂਤ ਇਹੈ ਪੁਨ ਤੋਹਿ ਪੁਨ ਜਬ ਲਗ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ॥ ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਬ ਨੇਹੁ ਤੁਮ ਨਿਤ ਬਢੈਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੁਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਜੈਯਹੁ ॥੫੧॥***), quite a few Sikhs, misled by the duo; foolishly, quote these lines; as the words of the Tenth Guru Sahib, . . . a) to jazz up their write-ups, **lectures** or **keertans**; . . . and b) to sing them (as an advice from Guru Gobind Singh Sahib) in the **Sikh weddings** (ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ), by adding lots of details, and tons of salt and pepper (ਲੂਣ ਮਸਾਲਾ). Never realizing that in their context (as per Charitars 16,21,22 &23), these are the words of a **fictitious** man named **Rai** (not Gobind Rai, as deceptively, most of the morons have been made to believe, but); who, as a product of **Ram and Syams's fertile/crafty imagination**; is a chronic womanizer, an intoxicant user, severe shoe-beating escaper, a habitual liar, a deceiver, a deceptive accuser, a pimp, a black money giver and what not.) ***

Then, as per **Charittar 23-Pg 883**, very early next morning, Rai on his side, gathers and presides over his congregational Diwan; wherein, he **blatantly, lying to his Sikhs**, declares that “yesterday, somebody has stolen my **shoes and shawl**; therefore, whosoever will catch and bring the thief to me, will be rewarded with a seat in the heaven”.

On the other side, waking up early in the morning, Noop Kuar hangs the pair of **shoes and the shawl** belonging to the last night's thief, in front of her house; and tells everyone that these are the shoes and shawl of the last night's thief, that he has left behind when escaping and running away from the shoe-beating crowd.

Thus hearing Rai's order, and having knowledge of Noop Kuar's announcement, the **Sikhs** rush to Noop Kuar's house; and getting a hold of her, brings her to the congregational Diwan along with the shoes and the shawl. Wherein, being extremely fear-stricken with the officiating presence of Rai, and his bands of Sikhs, Noop Kuar's heart keeps thumping; and she is not able to, even speak. Thus in this fear-dominated atmosphere of the congregation, then the **Rai, lying publicly once again, charges scared Noop Kuar with the crime of theft of his 'shoes and shawl'**; and questions her, asking, “why have you stolen my shoes and shawl?” About which the fear stricken Noop Kuar stayed mum, being unable to reply anything. Seeing this, **Rai orders his Sikhs** to not to say anything to her; because, it will be him (i.e.Rai), who will have a private meeting with her.

Then, in that private meeting; . . . a) **Rai apologizes** to Noop Kuar and begs for her pardon, . . . b) he **promises** to get her brother (who, in place of Rai, got the severe shoe-beating the previous night) freed from jail, and to **supply him a variety of women for pleasure**, . . . and c) to **shut Noop Kuar's mouth**, agrees to pay her **Rs 20,000 every six month**; which, in today's situation is equivalent to **millions of (not Rupees) but Dollars**.

C) Names of the authors of “Charittar Pakhyan”: . . . that has been provided by its authors themselves are as follows: . . . one of its author’s named **Kavi Ram**; writes; . . . (ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਥਾ ਸਤਾਵੀ ਰਾਮ ਕਬਿ ਉਚਰੀ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਚਰਿਤ੍ ੧੮, ੮੩੫); while, the other author named **Kavi Syam** writes; . . . (ਇਹ ਬਿਧਿ ਛਲਿ ਪਿਰ ਮਾਤ ਕਹ ਗਈ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਸੰਗ । ਕਬਿ ਸਯਾਮ ਪੂਰਨ ਭਯੋ ਤਬ ਹੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ । ੧੦।੧॥ ਚਰਿਤ੍ ੪੦੦, ਪਨਾ ੧੩੫੫). Which means that the authors of “Charittar Pakhyan” are **Kavi Ram**, and **Kavi Syam**; and **not Guru Gobind Singh Sahib** as some would like the Sikhs to believe. Let none of the Sikhs get duped by this deception; because Guru Gobind Singh Sahib’s authorship signatures as “**Nanak or Gobind**” **do not appear anywhere, even once, in the entire SC-Dasam Granth**. Whereas, the names of Ram, and Syam appear quite frequently.

d) “**Kabio Baach Benti ॥ Chaupai ॥** Hamri karo haatth de rachha . . “ that is an **integral part of Charittar Pakhyan’s Charittar 404**; its authors are also **Kavi Ram** and **Kavi Syam** like rest of the Charittars; and, **not Guru Gobind Singh Sahib**.

Therefore, knowing all this, if any Sikh happens to fall for the deception of the words “ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥” interjected before the Chaupai; and ends up believing the “ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥” to be the writing of Guru Gobind Singh Sahib. Then will it be an out of place to question his/her intelligence?

(Note 1: In this writeup you have read a short version of the Charittars. Its a bit more expanded version is attached herewith at the end of the writing.

(Note 2: The numbering of the Pauries in the present version of “Chaupai” is changed. Therefore the questions is; why, and for sake of what kind of deception? Furthermore, if “Chaupai” is the writing of the Guru, then does anyone amongst us have the authority to change anything in it? Plain answer is; . . . NO.

ਚਰਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਰੂਪ:

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੧੬, ੮੨੯)

ੳ) ਪਲੋਟ: ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵਸਦੇ ਰਾਇ ਨਾਮੀ (ਇਕ ਪ੍ਰਸਿਧ ਮਨੁਖ) ਦਾ, ਛਜੀਆ ਨਾਮ ਦੀ ਵੇਸਵਾ ਨਾਲ ਅਟੀ ਸਟੀ ਰਲਾ ਕੇ, ਅਧੀ ਰਾਤ ਤੋ ਬਾਦ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ॥

ਤੀਰ ਸਤੁਦ੍ਵ ਕੇ ਹੁਤੋ ਰਹਤ **ਰਾਇ** ਸੁਖ ਪਾਇ ॥ ਦਰਬ ਹੇਤ ਤਿਹ ਠੌਰ ਹੀ ਰਾਜਮਨੀ (**ਛਜੀਆ ਬੇਸਵਾ**) ਇਕ ਆਇ ॥੧॥ ਜੰਤ੍ ਮੰਤ੍ ਰਹੀ ਹਾਰਿ ਕਰਿ ਰਾਇ ਮਿਲਯੋ ਨਹਿ ਆਇ ॥ ਏਕ ਚਰਿਤ੍ਰ ਤਬ ਤਿਨ ਕੀਯੋ ਬਸਿ ਕਰਬੋ ਕੇ ਭਾਇ ॥੬॥

(ਛਜੀਆ ਨੇ:) ਬਸਤ੍ ਸਭੈ ਭਗਵੈ ਕਰੇ ਧਰਿ ਜੁਗੀਆ ਕੇ ਭੇਸ ॥ ਸਭਾ ਮਧਯ ਤਿਹ ਰਾਇ ਕੋ ਕੀਨੋ ਆਨਿ ਅਦੇਸ ॥੭॥ ਅੜਿਲ॥

(ਰਾਇ ਨੇ): ਤਿਹ ਜੁਗਿਯਹਿ ਲਖਿ **ਰਾਇ ਰੀੜਿ ਚਿਤ ਮੈ ਰਹਯੋ** ॥ ਜਾਤੇ ਕਛੂ ਸੰਗ੍ਰਹੋ ਮੰਤ੍ ਮਨ ਮੋ ਚਹਯੋ ॥ ਤਿਹ ਗਿ੍ਹਿ ਦੀਯੋ ਪਠਾਇਕ ਦੂਤ ਬੁਲਾਇਕੇ ॥ ਹੋ ਕਲਾ ਸਿਖਨ ਕੇ ਹੇਤ ਮੰਤ੍ ਸਮਝਾਇਕੇ ॥੮॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ): ਚਲਿ ਸੇਵਕ ਜੁਗੀਆ ਪਹਿ ਆਵਾ ॥ ਰਾਇ ਕਹਯੋ ਹੋ ਤਾਹਿ ਜਤਾਵਾ ॥ ਕਛੂ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਰ ਈਸਹਿ ਦੀਜੈ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਿ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ॥੯॥

(ਛਜੀਆ ਦਾ ਜਵਾਬ): ਪਹਰ ਏਕ ਲੋ ਛੋਰਿ ਦਿਗ ਕਹੀ ਜੋਗਯਹਿ ਬਾਤ ॥ ਲੈ ਆਵਹੁ ਰਾਜਹਿ ਇਹਾਂ ਜੋ ਗੁਨ ਸਿਖਯੋ ਚਹਾਤ
॥੧੦॥ ਆਰਧ ਰਾਤ ਬੀਤੇ ਜਬੈ ਆਵੈ ਹਮਰੈ ਪਾਸ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਕੀ ਮਯਾ ਤੇ ਜੇਹੈ ਨਹੀ ਨਿਰਾਸ ॥ ੧੧॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਛਜੀਆ ਕੋਲ ਆਉਣਾ): ਚੋਪਈ ॥ ਸੇਵਕ ਤਾਸੋ ਜਾ ਸੁਨਾਯੋ ॥ ਅਰਧ ਰਾਤ ਬੀਤੇ ਸੁ ਜਗਾਯੋ ॥ ਤਾ **(ਅਧੀ
ਰਾਤ ਤੋ ਬਾਦ)** ਜੁਗੀਯਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਲੈ ਆਯੋ ਹੋਰਿ **ਰਾਇ** ਤ੍ਰਿਯ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥੧੨॥

(ਛਜੀਆ): ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਜਾ ਸੋ ਆਇਸੁ ਕਹੀ **ਦੀਜੈ ਲੋਗ ਉਠਾਇ** ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਅਛਤ ਪੁਹਪ ਆਛੇ **ਸੁਰਾ** ਮੰਗਾਇ ॥੧੩॥

(ਰਾਇ ਨੇ): ਤਬ ਰਾਜੈ ਤੈਸੋ ਕੀਆ ਲੋਗਨ ਦਿਯਾ ਉਠਾਇ ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਅਛਤ ਪੁਹਪ ਆਛੇ **ਸੁਰਾ** ਮੰਗਾਇ ॥੧੪॥
ਤਬ ਰਾਜੈ ਅਪਨੇ ਸਭਨ ਲੋਗਨ ਦਿਯਾ ਉਠਾਇ ॥ ਆਪੁ ਇਕੋਲੈ ਹੀ ਰਹਿਯੋ ਮੰਤ੍ਰ ਹੇਤ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥੧੫॥

(ਛਜੀਆ ਨੇ) ਚੋਪਈ ॥ ਤਬ ਜੋਗੀ ਇਹ ਭਾਂਤ ਸੁਨਾਯੋ ॥ ਤਵ ਭੇਤਨ ਹਿਤ ਭੇਖ ਬਨਾਯੋ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਭੋਗ ਕਮੈਯੋ ॥
ਆਨ ਪੀਯਾ ਸੁਭ ਸੇਜ ਸਹੈਯੋ ॥੧੬॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਤਨ ਤਰਫਤ ਤਮ ਮਿਲਨ ਕੋ ਬਿਰਹ ਬਿਕਲ ਭਯੋ ਅੰਗ ॥ ਸੇਜ ਸੁਹੈਯੋ ਆਨ
ਪਿਰ ਆਜ ਰਮੇ ਮੁਹਿ ਸੰਗ ॥੧੭॥

(ਛਜੀਆ ਦਾ ਡਰਾਵਾ ਤੇ ਰੌਲਾ ਪਉਣਾ): ਭਜੇ ਬਧੈਹੋ ਚੋਰ ਕਹਿ ਤਜੇ ਦਿਵੈਹੋ ਗਾਰਿ ॥ ਨਾ ਤਰ ਸੰਕ ਬਿਸਾਰਿ ਕਰਿ ਮੋਸੋ
ਕਰਹੁ ਬਿਹਾਰ ॥੧੮॥ ਚੋਰ ਚੋਰ ਕਹਿ ਉਠੀ ਸੁ ਆਂਗਨ ਜਾਇਕੈ ॥ **ਤਾਸ ਦਿਖਾਯੋ** ਤਾਹਿ ਮਿਲਨ ਹਿਤ ਰਾਇ ਕੈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਹੀ
ਤ੍ਰਿਯ ਆਇ ਬਾਤ ਸੁਨ ਲੀਜੀਯੈ ॥ ਹੋ ਅਬੈ ਬਧੈਹੋ ਤੋਹਿ ਕਿ ਮੋਹਿ ਭਜੀਜੀਯੈ ॥੧੯॥

(ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕਠੇ ਹੋਣਾ): ਚੋਰ ਬਚਨ ਸੁਨਿ ਲੋਗ ਪਹੁੰਚੈ ਅਇਕੈ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਯੋ ਸੋਤ ਉਠੀ ਬਰਰਾਇਕੈ ॥ ਗਏ ਧਾਮ
ਤੇ ਕਹਯੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਕਰ ਪਕਰਿ ॥ ਹੋ ਅਬੈ ਬਧੈਹੋ ਤੁਹਿ ਕਿ ਮੋਸੋ ਭੋਗ ਕਰਿ ॥੨੦॥

(ਰਾਇ): ਦੋਹਰਾ ॥ ਤਬੈ ਰਾਇ ਚਿਤ ਕੋ ਬਿਖੈ ਐਸੇ ਕੀਯਾ ਬਿਚਾਰ ॥ ਚਰਿਤ ਖੇਲਿ ਕਛੂ ਨਿਕਸਿਯੈ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਸਾਰ ॥੨੧॥
ਭਜੋ ਤੀ ਇੱਜਤ ਜਾਤ ਹੈ ਭੋਗ ਕਿਯੋ ਧ੍ਰਮ ਜਾਇ ॥ ਕਠਿਨ ਬਨੀ ਦੁਹੂੰ ਬਾਤ ਤਿਹ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸਹਾਇ ॥੨੨॥ ਪੂਤ ਹੋਇ ਤੋ
ਭਾਂਡਵਹ ਸੁਤਾ ਤੋ ਬੇਸਯਾ ਹੋਇ ॥ ਭੋਗ ਕਰੇ ਭਾਜਤ ਧਰਮ ਭਜੇ ਬੰਧਾਵਤ ਸੋਇ ॥੨੩॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਡਰ ਕੇ ਭਜਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਣ ਦੇਣਾ): ਦੋਹਰਾ ॥ **ਰਾਇ ਭੱਜਯੋ** ਤ੍ਰਿਯ ਮੱਤ
ਕਰਿ ਸਾਠਿ ਮੁਹਰ ਦੈ ਤਾਹਿ ॥ ਆਨਿ ਬਿਰਾਜਿਯੋ ਧਾਮ ਮੈ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਹੋਰਯੋ ਵਾਹਿ ॥੨੪॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਲੈਣਾ): ਅਤਿਲ ॥ ਤਬੈ **ਰਾਇ** ਗ੍ਰਹਿ ਆਇ ਸੁ **ਪ੍ਰਣ ਐਸੇ ਕੀਯੋ** ॥ ਭਲੇ ਜਤਨ ਸੋ ਰਾਖਿ ਧਰਮ ਅਬ ਮੈ
ਲਿਯੋ ॥ ਦੇਸ ਦੇਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾ ਬਿਖੇਰਿ ਹੋ ॥ ਹੋ ਆਨ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕਹ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਰਿਹੋ ॥੨੫॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਵਹੈ ਪ੍ਰਤੱਗਯਾ ਤ
ਦਿਨ ਤੋ ਬਯਾਪਤ ਮੋਹਿਯ ਮਾਹਿ ॥ ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇ ਪਰ ਨਾਰਿ ਕੋ ਹੋਰਤ ਕਬਹੂੰ ਨਾਹਿ ॥੨੬॥੧॥

(ਚਿਰਤ੍ਰ ੧੮, ੮੩੫)

ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਥਾ ਸਤਾਵੀ **ਰਾਮ ਕਬਿ ਉਚਰੀ** ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਥਾ ਬੰਧਨ ਨਿਮਿਤ ਮਨ ਮੈ ਕਹਯੋ ਉਪਾਇ ॥

(ਚਿਰਤ੍ਰ ੨੧, ੮੩੮)

ੳ) ਪਾਤ੍ਰ: ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਸੇ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦੇ ਵਾਸੀ: . . . **ਰਾਇ** (ਇਕ ਪ੍ਰਸਿਧ ਮਨੁਖ), **ਨੂਪ
ਕੁਆਰਿ** (ਕਿਸੇ ਧਨਾਡ ਦੀ ਜਨਾਨੀ), ਤੇ **ਮਗਨ ਦਾਸ** (ਵਿਚੋਲਾ):

ਤੀਰ ਸਤੁੱਦਵ ਕੇ ਹੁਤੇ ਪੁਰ ਅਨੰਦ ਇਕ ਗਾਂਉ ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਤੁੰਗ ਕੇ ਢਿਗ ਬਸਤ ਕਾਹਲੂਰ ਕੇ ਠਾਉ ॥੩॥ ਤਹਾਂ ਸਿੱਖ ਸਾਖਾ ਬਹੁਤ ਆਵਤ ਮੋਦ ਭਵਾਇ ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗ ਬਰ ਜਾਤ ਗਹਿਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥੪॥ ਏਕ ਤਿਯਾ (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ) ਧਨਵੰਤ ਕੀ ਤੈਨ ਨਗਰ (ਅਨੰਦ ਪੁਰ) ਮੈ ਆਨਿ ॥ ਹੇਰਿ ਰਾਇ (ਕੌਣ?) ਪੀੜਤ ਭਈ ਬਿਧੀ ਬਿਰਹ ਕੇ ਬਾਨ ॥੫॥ ਮਗਨ ਦਾਸ (ਵਿਚੋਲਾ) ਤਾਕੋ ਹੁਤੇ ਸੋ ਤਿਨ ਲਿਯੋ ਬੁਲਾਇ ॥ ਕਛੁਕ ਦਰਬ ਤਾਕੋ ਦਿਯੋ ਐਸੇ ਕਹਯੋ ਬੁਨਾਇ ॥੬॥ ਨਗਰ ਰਾਇ ਤੁਮਾਰੋ ਬਸਤ ਤਾਹਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ॥ ਤਾਹਿ ਮਿਲੇ ਚੈਹੋ ਤੁਝੈ ਅਮਿਤ ਦਰਬ ਲੈ ਤੋਹਿ ॥੭॥

ਅ) ਮਗਨ ਦਾ ਰਾਇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ:

ਮਗਨ ਲੋਭ ਧਨ ਕੇ ਲਗੇ ਆਨਿ ਰਾਵ (ਰਾਇ) ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਪਰਿ ਪਾਇਨਿ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਿਯ ਅਰਦਾਸਿ ॥੮॥ ਸਿਖਯੋ ਚਹਤ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਤੁਮ ਸੋ ਆਯੋ ਮੁਰ ਹਾਥ ॥ ਕਹੈ ਤੁਮੈ ਸੁ ਕੀਜਿਯਹੁ ਜੁ ਕਛੁ ਤੁਹਾਰੇ ਸਾਥ ॥੯॥

ੲ) ਰਾਇ ਦਾ ਮੰਗਤੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿਚ, ਭਗੌਤੀ ਭਗੌਤੀ ਕਰਦੇ, (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ) ਦੇ ਘਰ ਹੁਸ ਦੇ ਕੇ ਵੜਨਾ:

ਭੁਜੰਗ ਛੰਦ ॥ ਚਲਯੋ ਧਾਰਿ ਆਤੀਤ (ਮੰਗਤਾ) ਕੋ ਭੇਸ ਰਾਈ (ਰਾਇ) ॥ ਮਨਾਪਨ ਬਿਖੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗੌਤੀ ਮਨਾਈ ॥ ਚਲਯੋ ਸੋ ਤਤਾ ਕੋ ਫਿਰਯੋ ਨਾਹਿ ਫੇਰੇ ॥ ਧਸਯੋ ਜਾਇਕੈ ਵਾ ਤਿਯਾ ਕੇ ਡੇਰੇ ॥੧੦॥

ਸ) (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ) ਵਲੋਂ ਰਾਇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ; ਹੁਕਾ, ਪਾਨ ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ:

ਚੌਪਈ ॥ ਲਖਿ ਤਿਯਾ ਤਾਹਿ ਸੁ ਭੇਖ ਬਨਾਯੋ ॥ ਫੂਲ (ਨੋਟ: ਕਈ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਹੁਕੇ ਦੀ ਚਿਲਮ ਦੀ ਅੰਗਿਆਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਫੂਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਪਾਨ ਅਰ ਕੈਫ (ਸ਼ਰਾਬ) ਮੰਗਾਯੋ ॥ ਆਗੇ ਟਰਿ ਤਾਕੋ ਤਿਨ ਲੀਨਾ ॥ ਚਿਤ ਕੋ ਸ਼ੋਕ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ॥੧੧॥

ਹ) ਰਾਇ ਦਾ ਸਿਧਾ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦੇ ਬੈਡਰੂਮ 'ਚ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕਪੜੇ ਬਦਲਨੇ, ਤੇ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਛਾ ਪ੍ਰਗਟੋਈ:

ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ ਬਹੁ ਮੋਲ ਕੋ ਅਤਿਬ ਭੇਸ ਕੋ ਡਾਰਿ ॥ ਤਵਨ ਸੇਜ ਸੋਭਿਤ ਕਰੀ ਉਤਮ ਭੇਖ ਸੁਧਾਰਿ ॥੧੨॥
(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਤਬ ਤਾਸੋ ਤਿਯ ਯੋ ਕਹੀ ਭੋਗ ਕਰਹੁ ਮੁਹਿ ਸਾਥ ॥ ਪਸੁਪਤਾਰਿ (ਕਾਮ) ਦੁਖ ਦੈ ਘਨੋ ਮੈ ਬੇਚੀ ਤਵ ਹਾਥ ॥੧੩॥

ਕ) ਛਜੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਟਰਿਕ ਮੁੜ ਕੇ?

ਰਾਇ ਚਿਤ ਚਿੰਤਾ ਕਰੀ ਬੈਠੇ ਨਾਹੀ ਠੋਰ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਲੈਨ ਆਯੋ ਹੁਤੇ ਭਈ ਔਰ ਕੀ ਔਰ (ਨੋਟ: ਕੀ ਗਲ? ਜਿਹੜਾ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੀ ਛਜੀਆ ਬੇਸਵਾ ਦੇ ਘਰ ਮੰਤ੍ਰ ਲੈਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਜਾ ਕੇ, ਕਨਾਂ ਨੂੰ ਹਥ ਲਾ ਕੇ ਭਜਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਭੁਲ ਗਿਆ? ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੁੜ ਫੇਰ ਉਹੀ ਨਖਰੇ?) ॥੧੪॥

ਖ) ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦੇ ਬੈਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਬਾਤਾਂ:

(ਰਾਇ:) ਕਹਯੋ ਤੁਹਾਰੋ ਮਾਨਿ ਭੋਗ ਤੋਸੋ ਨਹਿ ਕਰਿਹੋ ॥ ਕੁਲਿ ਕਲੰਕ ਕੇ ਹੇਤ ਅਧਿਕ ਮਨ ਭੀਤਰ ਡਰਿਹੋ ॥ ਛੋਰਿ ਬਯਾਹਿਤਾ ਨਾਰਿ ਕੋਲ ਤੋਸੋ ਨ ਕਮਾਊ ॥ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੀ ਸਭਾ ਠੋਰ ਕੈਸੇ ਕਰਿ ਪਾਊ ॥੧੫॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਾਮਾਤੁਰ ਹਵੈ ਜੋ ਤਿਯਾ ਆਵਤ ਨਰ ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਮਹਾ ਨਰਕ ਸੋ ਡਾਰਿਯੋ ਦੈ ਜੋ ਜਾਨ ਨਿਰਾਸ ॥੧੬॥ . . .

(ਰਾਇ:) ਛਾਡਿ ਯਰਾਨਾ ਬਾਲ ਖਯਾਲ ਹਮਰੇ ਨਹਿ ਪਰਿਯੋ ॥ ਕਹੀ ਸੁ ਹਮ ਸੋ ਕਹੀ ਬਹੁਰਿ ਯਹ ਕਹਯੋ ਨ ਕਰਿਯੋ ॥ ੧੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦਾ ਚੈਲੰਜ:) ਯੋ ਕਹੀ ਭੋਗ ਮੋਸੋ ਪਿਯ ਕਰਿਯੋ ॥ ਪਰੇ ਨ ਨਰਕ ਕੋ ਬੀਚ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਮਾਹਿ ਨ ਡਰਿਯੋ ॥ ਨਿੰਦ ਰਿਹਾਰੀ ਲੋਗ ਕਹਾ ਕਰਿ ਕੋ ਨਿਸ ਮੁਖ ਕਰਿ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਾਸ ਤਿਹਾਰੋ ਸੋ ਸੁ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਭੀਤਰ ਡਰਿ ਹੈ ॥੧੮॥ ਤੋ ਕਰਿ ਹੈ ਕੋਊ ਨਿੰਦ ਕਛੁ ਜਬ ਭੇਦ ਲਹੈਗੇ ॥ ਜੋ ਲਖਿ ਹੈ ਕੋਊ ਬਾਤ ਤ੍ਰਾਸ ਤ੍ਰਾਸ ਤੋ ਮੋਨਿ ਰਹੈਗੇ ॥ ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰ ਰੁਚਿ ਸੋ ਰਤਿ ਕਰਿਯੋ ॥ ਹੋ ਨਾ ਤਰ ਛਾਡੋ ਟਾਂਗ ਤਰੇ ਅਬਿ ਹੋਇ ਨਿਕਰਿਯੋ ॥੧੯॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਜਵਾਬ:) ਟਾਂਗ ਤਰੇ ਸੋ ਜਾਇ ਕੇਲ ਕੈ ਜਾਹਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਬੈਠਿ ਨਿਫੁੰਸਕ ਰਹੈ ਰੈਨਿ ਸਿਗਰੀ ਨ ਬਜਾਵੈ ॥
ਬਧੇ ਧਰਮ ਕੇ ਮੈ ਨ ਭੋਗ ਤੁਹਿ ਸਾਥ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਜਗ ਅਪਜਸ ਕੇ ਹੇਤ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਬੀਚ ਡਰਤ ਹੋ ॥੨੯॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਤੁਮ ਕਰੋ ਭਜੇ ਬਿਨ ਤੋਹਿ ਨ ਛੋਰੋ ॥ ਗਹਿ ਆਪਨ ਪਰ ਆਜ ਸਗਰ ਤੋ ਕੋ ਨਿਸ ਤੋਰੋ ॥

ਰਾਇ ਬਾਚ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਛਤ੍ਰਿ ਕੇ ਧਾਮ ਦਿਯੋ ਬਿਧਿ ਜਨਮ ਹਮਾਰੋ ॥ ਬਹੁਰਿ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਕਿਯੋ ਕੁਲ ਅਧਿਕ ਉਜਾਰੋ ॥
ਬਹੁਰਿ ਸਭਨ ਮੈ ਬੈਠਿ ਅਪ ਕੋ ਪੂਜ ਕਹਾਊ ॥ ਹੋ ਰਮੋ ਤੁਹਾਰੇ ਸਾਥ ਨਚਿ ਕੁਲ ਜਨਮਹਿ ਪਾਊ ॥੩੦॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਕਹਾ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਜਨਮ ਸਭ ਕਰੇ ਤਿਹਾਰੇ ॥ ਰਮੋ ਨ ਹਮ ਸੋ ਆਜੁ ਐਸ ਘਟਿ ਭਾਗ ਹਮਾਰੇ ॥ ਬਿਰਹ
ਤਿਹਾਰੇ ਲਾਲ ਬੈਠਿ ਪਾਵਕ ਮੋ ਬਰਿਯੋ ॥ ਹੋ ਪੀਵ ਹਲਾਲਲ ਆਜ ਮਿਲੇ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨ ਮਰਯੋ ॥੩੧॥

ਦੁਹਰਾ॥ ਰਾਇ ਡਰਿਯੋ ਜਉ ਦੈ ਮੁਝੈ ਭਗਵਤਿ ਕੀ ਆਨ ॥ ਸੰਕ ਤਿਆਗ ਯਾਸੋ ਰਮੋ ਕਰਿਹੋ ਨਰਕ ਪਯਾਨ ॥੩੨॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਚਿਤ ਕੋ ਸ਼ੋਕ ਨਿਵਰਤ ਕਰਿ ਰਮੋ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ॥ ਮਿਲੇ ਤਿਹਾਰੇ ਬਿਨ ਅਧਿਕ ਬਯਾਪਤ ਮੋਹਿ ਅਨੰਗ ॥੩੩॥

(ਰਾਇ:) ਨਰਕ ਪਰਨ ਤੇ ਮੈ ਡਰੋ ਕਰੋ ਨ ਤੁਮ ਸੋ ਸੰਗ ॥ ਤੋ ਤਨ ਮੋ ਤਨ ਕੈਸਊ ਬਯਾਪਤ ਅਧਿਕ ਅਨੰਗ ॥੩੪॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਤਰੁਨ ਕਰਯੋ ਬਿਧਿ ਤੋਹਿ ਤਰੁਨਿ ਹੀ ਦੇਹ ਹਮਾਰੋ ॥ ਲਖੋ ਤੁਮੈ ਤਨ ਆਜ ਮਦਨ ਬਸਿ ਭਯੋ ਹਮਾਰੋ ॥ ਮਹ
ਕੋ ਭਰਮ ਨਿਵਾਰਿ ਭੋਗ ਮੋਰੇ ਸੰਗਿ ਕਰਿਯੋ ॥ ਨਰਕ ਪਰਨ ਤੇ ਨੈਕ ਅਪਨ ਚਿਤ ਬੀਚ ਨ ਡਰਿਯੋ ॥੩੫॥

(ਰਾਇ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਪੂਜ ਜਾਨਿ ਕਰ ਜੋ ਤਰਨਿ ਮੁਰਿਕੈ ਕਰਤ ਪਯਾਨ ॥ ਤਵਨਿ ਤਰੁਨਿ ਗੁਰ ਤਵਨ ਕੀ ਲਾਗਤ ਸੁਤਾ ਸਮਾਨ
॥੩੬॥ ਛੰਤ ॥ ਕਹਾ ਤਰੁਨਿ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇਹ ਨਹਿ ਓਹ ਨਿਬਾਹਿ ॥ ਏਕ ਪੁਰਖ ਕੋ ਛਾਡਿ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਨਰ ਚਾਹਿ ॥ ਅਧਿਕ
ਤਰਨ ਰੁਚਿ ਮਾਨਿ ਤਰੁਨਿ ਜਾਸੋ ਹਿਤ ਕਰਹੀ ॥ ਹੋ ਤੁਰਤ ਮੁਤ੍ਰ ਕੋ ਧਾਮ ਨਗਨ ਆਗੇ ਕਰਿ ਧਰਹੀ ॥੩੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ॥ ਕਹਾਂ ਕਰੋ ਕੈਸੇ ਬਚੋ ਹਿਦੈ ਨ ਉਪਜਤ ਸਾਂਤ ॥ ਤੋਹਿ ਮਾਰਿ ਕੈਸੇ ਜਿਯੋ ਬਚਨ ਨੇਹ ਕੇ ਨਾਤ ॥੪੦॥

(ਰਾਇ:) ਚੌਪਈ ॥ ਰਾਇ ਚਿਤ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਬਿਚਾਰੋ ॥ ਇਹਾਂ ਸਿਖ ਕੋਊ ਨ ਹਮਾਰੋ ॥ ਯਾਹਿ ਭਜੇ ਮੇਰੇ ਧ੍ਰਮੁ ਜਾਈ ॥ ਭਾਜਿ ਚਲੋ
ਤਿਯ ਦੇਤ ਗਹਾਈ ॥੪੧॥ ਤਾ ਤੇ ਯਾ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੋ ॥ ਚਰਿਤ ਖੇਲਿ ਯਾਕੋ ਪਰਹਰੋ ॥ ਬਿਨ ਰਤਿ ਕਰੈ ਤਰਨਿ ਜਿਯ ਮਾਰੈ ॥
ਕਵਨ ਸਿੱਖਯ ਮੁਹਿ ਆਨਿ ਉਬਾਰੈ ॥੪੨॥

॥੪੩॥ . . . ॥੪੪॥ . . . ਰਾਇ: ਵਲੋ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲੇਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ । ਪਰ,

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਹੁਰ ਤਿਯਾ ਤਹ ਰਾਇ ਸੋ ਯੋ ਬਚ ਕਹਿਯੋ ਸੁਨਾਇ ॥ ਆਜ ਭੋਗ ਤੋਸੋ ਕਰੋ ਕੈ ਮਰਿ ਹੋ ਬਿਖੁ
ਖਾਇ ॥੪੬॥

(ਰਾਇ:) ਬਿਸਿਖ ਬਰਾਬਰਿ ਨੈਨ ਤਵ ਬਿਧਨਾ ਧਰੇ ਬਨਾਇ ॥ ਲਾਜ ਕੋਚ ਮੋਕੋ ਦਯੋ ਚੁਭਤ ਨ ਤਾਂ ਆਇ ॥੪੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਬਨੇ ਠਨੇ ਆਵਤ ਘਨੇ ਹੋਰਤ ਹਰਤ ਗਿਆਨ ॥ ਭੋਗ ਕਰਨ ਕੋ ਕਛੁ ਨਹੀ ਡਹਕੁ ਬੇਰ ਸਮਾਨ ॥੪੮॥

(ਰਾਇ:) ਧੰਨਯ ਬੇਰ ਹਮ ਤੇ ਜਗਤ ਨਿਰਖਿ ਪਥਿਕ ਕੋ ਲੇਤ ॥ ਬਰਬਸ ਖੁਯਾਵਤ ਫਲ ਪਕਰਿ ਜਾਨ ਬਹੁਰਿ ਘਰ ਦੇਤ
॥੪੯॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਅਟਪਟਾਇ ਬਾਤੈ ਕਰੈ ਮਿਲਯੋ ਚਹਤ ਪਿਯ ਸੰਗ ॥ ਮੈਨ ਬਾਨ ਬਾਲਾ ਬਿਧੀ ਬਿਰਹ ਬਿਕਲ ਭਯੋ ਅੰਗ
॥੫੦॥

(ਰਾਇ:) ਛੰਤ॥ ਸੁਧਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪੂਤ ਇਹੈ ਪ੍ਰਨ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਨ ਜਬ ਲਗ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ॥
ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਤੁਮ ਨਿੱਤ ਬਢੈਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੂਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਜੈਯਹੁ ॥੫੧॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਭਜੇ

ਸਹਸ ਬਾਸਵ ਭਗ ਪਾਏ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਭਜੇ ਚੰਦ੍ਰ ਕਾਲੰਕ ਲਗਾਏ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਹੇਤ ਸਸਿ ਦਸ ਸੀਸ ਗਵਾਯੋ ॥ ਹੋ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਹੇਤ ਕਟਕ ਕਵਰਨ ਕੋ ਘਾਯੋ ॥੫੨॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੋ ਨੇਹੁ ਛੁਰੀ ਪੈਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਭਜੇ ਕਾਲ ਬਿਯਾਪਯੋ ਤਨ ਕਿਮਾਨਹੁ ॥ ਅਧਿਕ ਹਰੀਫੀ ਜਾਨਿ ਭੋਗ ਪਰ ਤਿਯ ਜੋ ॥ ਹੋ ਅੰਤ ਸਵਾਨ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹਾਥ ਲੋਡੀ ਹੀ ਮਰਹੀ ॥੫੩॥ ਬਾਲ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਦੇਸ ਦੇਸਨ ਤਿਯ ਆਵਹਿ ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਬਰ ਮਾਂਗਿ ਜਾਨਿ ਗੁਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਹਿ ॥ ਸਿੱਖਯ ਪੁਤ੍ਰ ਤਿਯ ਸੁਤਾ ਜਾਨਿ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਧਰਿਯੋ ॥ ਜੋ ਕਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਤਿਹ ਸਾਥ ਗਵਨ ਕੈਸੇ ਕਰ ਕਰਿਯੋ ॥੫੪॥

(ਨੋਟ ੧:- ਬਗੈਰ ਖੋਜੇ, ਅਤੇ ਬਗੈਰ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਸਾਡੇ ਕਈ ਪਿਛ-ਲਗ ਵੀਰ, ਆਪਣੀ ਅਣਜਾਣਤਾ ਵਸ, ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ, ਉਪਰ ਲਿਖੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਵੇਲੇ, ਬੜਾ ਵਿਸਥਾਰ ਭਰਪੂਰ ਲੂਣ ਮਸਾਲਾ ਲਾਕੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਭੁਲੇਖੇ ‘ਚ ਪੜਦੇ ਹਨ । ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਨ ‘ਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਫੂਕ ਮਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । “ਕਿ ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ।”

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਸਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਤ ਹਨ ? ਯਾ ਕਿਸੇ ਚਤਰ ਲੇਖਕ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ? ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ, ਉਹ ਚਤਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ “ਮਿਠੇ ਮਹੁਰੇ” ਦਾ ਗੋਲਾ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮੌਜੂ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਤੇ, ਜਿਸ ਮਹੁਰੇ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਕਾਰਣ, ਇਹ ਲੇਖਕ, ਕਈ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲਗਣ ਦੇ ਰਿਹਾ । ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਨਾਲ, **ਬਗੈਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਨਾਂ ਲਏ**, ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਦਾ ਹੀਰੋ, ਇਕ ਛੁਟੜ ਜਨਾਨੀਆਂ ਪਿਛੇ ਘੁਮਣ ਵਾਲਾ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਚੋਰ ਚੋਰ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪੁਆ ਕੇ ਜੁਤੀਆਂ ਖਾਣੋਂ ਬਚ ਕੇ ਭਜਣ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਰਜ ਕੇ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ **ਰਾਇ**, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵਧ ਸਿਤਮ ਦੀ ਗਲ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਕਈ ਸਿਖ ਤਾਂ, ਇਸ ਲੇਖਕ ਦੇ ਸਿਰਫ ਜਾਂਸੇ ‘ਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਫਸੇ ਹੋਏ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹਿਮਾਇਤੀ ਵੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥)

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਬਚਨ ਸੁਨਤ ਕੋਧਿਤ ਤਿਯ ਭਈ ॥ ਜਰਿ ਬਰਿ ਆਨ ਟੂਕ ਹਵੈ ਗਈ ॥ ਅਬ ਹੀ ਚੋਰਿ ਚੋਰਿ ਕਹਿ ਉਠਿਹੋ ॥ ਤੁਹਿ ਕੋ ਪਕਰਿ ਮਾਰਿ ਹੀ ਸੁਟਿਹੋ ॥੫੫॥

(ਨੋਟ ੨:) ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨ ਪਤਾ ਹੋਵੇ - ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਚਾਈ ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਆਮ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੋ: ਦਰਸ਼ਣ ਸਿੰਘ ਦੀ ਖਿਚ ਧੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ।)

(ਰਾਇ:) ਯਾਤੇ ਹਮ ਹੋਰਤ ਨਹੀਂ ਸੁਨਿ ਸਖਿ ਹਮਾਰੇ ਬੈਨ ॥ ਲਖੇ ਲਗਨ ਲਗਿ ਜਾਇ ਜਿਨ ਬਡੇ ਬਿਰਹਿਯਾ ਨੈਨ ॥੫੬॥ ਛਪੇ ਛੰਦ ॥ ਦਿਜਨ ਦੀਜਿਯਹੁ ਦਾਨ ਦੁਜਨ ਕਹਿ ਦਿਸ਼ਟਿ ਦਿਖੈਯਹੁ ॥ ਸੁਖੀ ਰਾਖਿਯਹੁ ਸਾਥ ਸਤ੍ਰ ਸਿਰ ਖੜਗ ਬਜੈਯਹੁ ॥ ਲੋਕ ਲਾਜ ਕਉ ਛਾਡਿ ਕਛੂ ਕਾਰਜ ਨਹਿ ਕਰਿਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਪਾਵ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਧਰਿਯਹੁ ॥ ਗੁਰ ਜਬਤੇ ਮੁਹਿ ਕਹਯੋ ਇਹੈ ਪ੍ਰਨ ਲਯੋ ਸੁ ਧਾਰੈ ॥ ਹੋ ਪਰ ਧਨ ਪਾਹਨ ਤੁਲਿ ਤਿਯਾ ਪਰ ਮਾਤ ਹਮਾਰੈ ॥੫੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਸੁਨਤ ਰਾਵ ਕੇ ਬਚ ਸ੍ਵਨ ਤਿਯ ਮਨਿ ਅਧਿਕ ਰਿਸਾਇ ॥ ਚੋਰ ਚੋਰ ਕਹਿਕੈ ਉਠੀ ਸਿਖਯਨ ਦਿਯੋ ਜਗਾਇ ॥੫੮॥

(ਰਾਇ:) ਸੁਨਤ ਚੋਰ ਕੋ ਬਚ ਸ੍ਵਨ ਅਧਿਕ ਡਰਿਯੋ ਨਰਨਾਹਿ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਤਜਿ ਭਜਯੋ ਸੁਧਿ ਨ ਰਹੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੨੨, ੮੪੩)

(ਰਾਇ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁਨਤ ਚੋਰ ਕੇ ਬਚ ਸ੍ਵਨ ਉਠਿਯੋ ਰਾਇ ਡਰ ਧਾਰ ॥ ਭਜਯੋ ਜਾਇ ਡਰ ਪਾਇ ਮਨ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਡਾਰਿ ॥੧॥ ਚੋਰਿ ਸੁਨਤ ਜਾਗੇ ਸਭੈ ਭਜੇ ਨ ਦਨਿ ਰਾਇ ॥ ਕਦਮ ਪਾਂਚ ਸਾਤਕ ਲਗੇ ਮਿਲੇ ਸਿਤਾਬੀ ਆਇ ॥੨॥

(ਲੋਕ ਤੇ ਸਿਖ) ਚੋਪਈ ॥ ਚੋਰ ਬਚਨ ਸਭ ਹੀ ਸੁਨਿ ਧਾਏ ॥ ਕਾ ਖੜਗ ਰਾਇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਏ ॥ ਭੂਕਿ ਕਹੈ ਤੁਹਿ ਜਾਨ ਨ ਦੈਹੈ ॥ ਤੁਹਿ ਤਸਕਰ ਜਮ ਧਾਮ ਪਨੈ ਹੈ ॥੩॥

(ਰਾਇ ਦੇ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਆਗੇ ਪਾਛੇ ਦਾਹਨੇ ਘੇਰਿ ਦਸੋ ਦਸ ਲੀਨ ॥ ਪੈਡ ਭਜਨ ਕੋ ਨਾ ਰਹਯੋ ਰਾਇ ਜਤਨ ਯੋ ਕੀਨ ॥੪॥
ਵਾਕੀ ਕਰ ਦਾਰੀ ਧਰੀ ਪਗਿਯਾ ਲਈ ਉਤਾਰਿ ॥ ਚੋਰ ਚੋਰ ਕਰਿ ਤਿਹ ਗਹਯੋ ਦਵੈਕ ਮੁਹਤਰੀ ਝਾਰਿ ॥੫॥

ਲਗੇ ਮੁਹਤਰੀ ਕੇ ਗਿਰਯੋ ਭੂਮਿ ਮੂਰਛਨਾ ਖਾਇ ॥ ਭੇਦ ਨ ਕਾਹੂੰ ਨਰ ਲਹਿਯੋ ਮੁਸਕੈ ਲਈ ਚੜਾਇ ॥੬॥

ਲਾਤ ਮੁਸਤ ਬਾਜਨ ਲਗੀ ਸਿਖਯ ਪਹੁੰਚੇ ਆਇ ॥ ਭ੍ਰਾਤ ਭ੍ਰਾਤ ਤ੍ਰਿਯ **(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ)** ਕਹਿ ਰਹੀ ਕੋਊ ਨ ਸਕਯੋ ਛੁਰਾਇ ॥੭॥

ਚੋਪਈ ॥ ਜੂਤੀ ਬਹੁ ਤਿਹ ਮੁੰਡ ਲਗਾਈ ॥ ਮੁਸਕੈ ਤਾਕੀ ਐਨ ਚੜਾਈ ॥ ਬੰਦਸਾਲ ਤਿਹ ਦਿਯਾ ਪਠਾਈ ॥ ਆਨਿ ਆਪਨੀ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈ ॥੮॥

(ਰਾਇ:) ਇਹ ਛਲ ਖੇਲਿ ਰਾਇ ਭਜ ਆਯੋ ॥ ਬੰਦਸਾਲ ਤ੍ਰਿਯ ਭ੍ਰਾਤ ਪਠਾਯੋ ॥ ਸਿਖਯਨ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯੋ ॥ ਵਾਹੀ ਕੋ ਤਸਕਰ ਠਹਰਾਯੋ ॥੯॥੧॥

(ਚਿਤਰ ੨੩, ੮੪੩)

(ਰਾਇ:) ਚੋਪਈ ॥ ਭਯੋ ਪ੍ਰਾਤ ਸਭ ਹੀ ਜਨ ਜਾਗੇ ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਲਾਗੇ ॥ ਰਾਇ ਭਵਨ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਯੋ ॥ ਸਭਾ ਬੈਠ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ ॥੧॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਨੇ) ਦੋਹਰਾ ॥ ਪ੍ਰਾਤ ਭਏ ਤਵਨੈ ਤ੍ਰਿਯਾ ਹਿਤ ਤਜਿ ਰਿਸ ਉਪਜਾਇ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਜੋ ਹੁਤੇ ਸਭਹਿਨ ਦਏ ਦਿਖਾਇ ॥੨॥

(ਰਾਇ:) ਚੋਪਈ ॥ ਰਾਇ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਹਰੇ ਹਮਾਰੇ ॥ ਤਾਂਹਿ ਸਿਖਯ ਜੋ ਹਮੈ ਬਤਾਵੈ ॥ ਤਾਤੇ ਕਾਲ ਨਿਕਟ ਨਹਿ ਆਵੈ ॥੩॥

(ਸਿਖਯ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਚਨ ਸੁਨਤ ਗੁਰ ਬਕਤ ਤੋ ਸਿਖਯ ਨ ਸਕੈ ਦੁਰਾਇ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸੋ ਤ੍ਰਿਯ ਦਈ ਬਤਾਇ ॥੪॥

(ਰਾਇ:) ਚੋਪਈ ॥ ਤਬੈ ਰਾਇ ਯੋ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ॥ ਗਹਿ ਲਯਾਵਹੁ ਤਿਹ ਤੀਰ ਹਮਾਰੈ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਸੰਗ ਲੈ ਐਯਹੁ ॥ ਮੋਰਿ ਕਹੇ ਬਿਨ ਤ੍ਰਾਸ ਨ ਦੈਯਹੁ ॥੫॥

(ਲੋਗ) ਸੁਨਤ ਰਾਇ ਕੇ ਬਚਨ ਕੋ ਲੋਗ ਪਰੇ ਅਰਾਇ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਤ੍ਰਿਯ ਸਹਿਤ ਲਯਾਵਤ ਭਏ ਬਨਾਇ ॥੬॥

(ਰਾਇ:) ਅਤਿਲ ॥ ਕਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਕਿਹ ਕਾਜ ਬਸਤ੍ਰ ਤੋ ਹਰੇ ਹਮਾਰੇ ॥ ਦੇਖ ਭਟਨ ਕੀ ਭੀਰਿ ਤ੍ਰਾਸ ਉਪਜਯੋ ਨਹ ਬਾਰੇ ॥ ਜੋ ਚੋਰੀ ਜਨ ਕਰੈ ਕਹੈ ਤਾਕੋ ਕਯਾ ਕਰਿਯੈ ॥ ਹੋ ਨਾਰਿ ਜਾਨਿ ਕੈ ਟਰੈ ਨਤਰ ਜਿਯ ਤੇ ਤੁਹਿ ਮਰਿਯੈ ॥੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਪਰ ਪਿਯਰੀ ਮੁਖ ਪਰ ਗਈ ਨੈਨ ਰਹੀ ਨਿਹੁਰਾਇ ॥ ਧਰਕ ਧਰਕ ਛਤਿਯਾ ਕਰੈ ਬਚਨ ਨ ਭਾਖਿਯੋ ਜਾਇ ॥੮॥

(ਰਾਇ:) ਅੜਿਲ ॥ ਹਮ ਪੂਛਹਿਗੇ ਯਾਹਿ ਨ ਤੁਮ ਕਛੁ ਭਾਖਿਯੋ ॥ ਯਾਹੀ ਕੋ ਘਰ ਮਾਂਹਿ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਰਾਖਿਯੋ ॥ ਨਿਰਨੋ ਕਰਿ
ਹੈ ਏਕ ਇਕਾਂਤ ਬੁਲਾਇਕੈ ॥ ਹੋ ਤਬ ਦੇਹੈ ਇਹ ਜਾਨ ਹਿਦੈ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕੈ ॥੯॥

ਚੌਪਈ ॥ ਪ੍ਰਾਤ ਭਯੋ ਤਿਯ ਬਹੁਰਿ ਬੁਲਾਈ ॥ ਸਕਲ ਕਥਾ ਕਹਿ ਤਾਂਹਿ ਸੁਨਾਈ ॥ ਤੁਮ ਕੁਪਿ ਹਮ ਪਰ ਚਰਿਤ ਬਨਾਯੋ ॥ ਹਮਹੂੰ
ਤੁਮ ਕਹ ਚਰਿਤ ਦਿਖਾਯੋ ॥੧੦॥

ਤਾਕੋ ਭ੍ਰਾਤ ਬੰਦਿ ਤੇ ਛੋਰਯੋ ॥ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਤਿਹ ਤਿਯਹਿ ਨਿਹੋਰਿਯੋ ॥ ਬਹੁਰਿ ਐਸ ਜਿਯ ਕਬਹੂੰ ਨ ਧਰਿਯਹੁ ॥ ਮੈ ਅਪਰਾਧ
ਛਿਮਾਪਨ ਕਰਿਯਹੁ ॥੧੧॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਛਿਮਾ ਕਰਹੁ ਅਬ ਮੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਰਿਯਹੁ ਰਾਂਧਿ ॥ ਬੀਸ ਸਹੰਸਰ ਟਕਾ ਤਿਸ ਦਈ ਛਿਮਾਹੀ ਬਾਂਧਿ ॥੧੨॥੧॥

ਟਿਪਣੀ: - (ਚਿਤਰ ੨੩, ੮੪੩)

ਰਾਇ ਆਪਣੇ ਭਰੇ ਦੀਵਾਨ 'ਚ: ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕਿ,

੧) ਮੇਰੀ ਜੁਤੀ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੋਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥ (੩)

੨) ਹੋ ਸੋਹਣੀ ਜਨਾਨੀਏ (ਡਰੀ ਹੋਈ ਨੂਪ ਕੁਅਰੇ) ਦਸ; ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਕਾਹਤੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੇ ? (੭)

੩) ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ? (੭)

੪) (ਨੂਪ ਕੁਅਰੇ) ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ (ਰਾਤ ਗਲਤ ਕੁਟ ਪੁਆਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਕੇ) ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦੇ । ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ
ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਤਰਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਸਪਲਾਈ ਕਰੂੰਗਾ । (੧੧)

੫) ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰ । ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵੇਰੀ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗ ਚੁਕਾ ਹਾਂ । ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹਰ ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆ ਬਾਦ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਟਕੇ
(ਰੁਪਈਏ) ਦਿਆਂ ਕਰਾਂਗਾ । (੧੨)